

Občanský zpravodaj

č. 11/92

MĚSÍČNÍK OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA VE BŘEHÁCH

3,- Kčs

UŽ VÁM NĚKDY DOŠLA INSPIRACE ?

Hospodynkám už určitě ano. Tomu nechutná to, tamtomu zase ono. Ovšem hospodyňka má tu výhodu, že guláš nebo řízek s bramborovým salátem může uklohnit klidně každý měsíc.

To s Občanským zpravodajem je to podstatně horší. Jeden čtenář má zájmy takové, druhý onaké, každý měsíc by chtěli něco jiného. To by jste se asi divili, kdyby se v každém čísle objevily stejné články ! Jenže co vařit, není-li z čeho ? Co psát, když není o čem ? A tak každý měsíc vymyslím téměř sama šest stránek zpravodaje, pokaždé prosím a žadoním o články (nebo alespoň článkučky). Marně. Přejde konec měsíce a já znova zjistím, že si ze zpravodaje zase dělám něco, čím dokazuji světu a drahým spoluobčanům, že těch šest stránek dokážu vypořit, ať se děje, co se děje.

A to ani nemluví o tom, že jse vlastně o pár čísel pozadu, že není zájem, že už vážně schází inspirace...

Kolik nadšenců slibovalo pravidelné příspěvky každý měsíc ! Pak nějak přestali mít čas, pokaždé, když jsem za nimi přišla, dozvěděla jsem se, že ještě nic nenapsali a že se s tím musí něco udělat, že i Občanský zpravodaj se musí dělat "nějak jinak", jednoduše - dělej si s tím, holka, co chceš.

A tak přišlo to, co zákonitě přijít muselo. Nebylo co psát. A tak mi bylo mluveno do duše. Mimo jiné bylo argumentováno i slovy: "Jsi redaktorka, je to tvoje práce a neděláš to zadarmo."

Budiž. Na vysvětlenou: moje práce není chodit za stále stejnými lidmi, kteří mi naslibovali hory - doly. Jestliže někoho prosím o článkuček 10x a stále marně, jedenáctý pokus už nepodniknu. Je pod mou důstojnost klečct před vraty a žebrat, i když jde jen o pár řádek. Místní úřad taky není nejplodnější líhňí materiálu

"...bude veřejná schůze,

Zpravodaj by měl do té doby vyjít. Dáme tam materiál, aby si to lidi mohli přečíst ještě před schůzí." za krátký čas na místním úřadu: "...něco do zpravodaje?" "Není."

Mám se tedy vloupat pod rouškou tmy do budovy MÚ a vypáčit šuplata, abych slíbený materiál získala? Tohle je práce redaktorky? Mám si obstarat brokovnici a stát nad rozklepaným pisatelem tak dlouho, dokud nenamastí pár řádek?

Před časem jsme zveřejnili anketu, ve které se občané mohli vyjádřit k tomu, co se jim zamlouvá či nikoli. Bylo to vysloveně mrhání papírem. Buď nikdo zpravodaj nečte nebo je všechno jak má být. Pak jsou tady ještě dvě možnosti: bojíme se vyjádřit svůj názor nebo je nám všechno - slušně řečeno - jedno.

Chápu, vy čtenáři jste si zaplatili a problémy redaktorské vás nezajímají. Chcete za své peníze dostat "něco". Teď tedy jak je to s penězi mámi: za jedno číslo Občanského zpravodaje mám obdržet 50,- Kčs. Od začátku tohoto roku jsem si nevyzvedla ani Ň natož pak nějaké peníze. A ani si je nevyzvednu. To není žádné gesto. Jen je mi proti srsti poslouchat ono "...neděláš to zadarmo..."

No, od příštího roku už to nebudu dělat vůbec.

Chce se mi však věřit, že mému nástupci se bude dařit lépe.

Lenka Vomlelová

A někteří dokonce za bedlivého dozoru svých starostlivých majitelů, kteří prostě večer otevřou vrátka a vyjdou si na procházku. Obojek a vodítko asi čirou náhodou nechají doma. Projdou ulicí a dohlédnou, aby se jejich pejsek řádně proběhl, udělal hromádku (na chodníku, třeba před sousedovými vraty), aby hojně zavlažil plot o pár domů dál a dostatečně rozbouřil hladinu psího štěkotu v celé ulici.

Pak jsou tací majitelé, kterým nestačí, že jejich hafani courají ulicemi bez dozoru. Tuto věc berou jako samozřejmost. I to, že je (ty psy) každou chvíli musí někdo vyhánět ze dvora nebo ze slepičí ohrady. Pokud to odnesou "jenom" ty slepice, je všechno "v pohodě". Větší problémy nastanou, až na neukázněnost některých "pejskařů" doplatí malé dítě.

Já vím, zrovna ten váš pes by neublížil určitě ani mouše, tak nač ho vodit na vodítku. On jen tu a tam porazí nějakého cyklistu nebo čapne někoho za kotník. A to, že občas přeskočí dvoumetrová vrata do cizího dvora, to svědčí spíše o jeho dobré tělesné kondici, než o nevychovanosti a o lajdáctví jeho majitelů.

A tak, jako mnohé visky a města mají své "zvláštní" figurky a postavičky, mají i své psy - hajzlíky. Ovšem tento přídomek by si zasloužili spíš jejich majitelé, ale právě ti jsou přesvědčeni, že o nich tohle povídání nebylo.

Lenka Vomlelová

KOLIKRÁT JSME UŽ PSALI O TOM, ŽE VOLNÉ POBÍHÁNÍ PSŮ SE ZAPOVÍDÁ, ŽE JEST NUTNÉ TYTO VODIT PO VSI NA VODÍTKU, ŽE JEST ZAKÁZÁNO VENČIT JE NA VEŘEJNÝCH PROSTRANSTVÍCH A ZANECHÁVAT ZA SEBOU NEVÁBNÉ PSÍ VIZITKY NA CHODNÍCÍCH...

NO, KOLIKRÁT? PROJDETE SI MINULÁ ČÍSLA ZPRAVODAJE A POČÍTEJTE.

Ale to by si jeden ruku upsal, náplň do propisky vyčabral, plíce vymluvil, psi stejně pobíhají a pobíhají.

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ V NAŠÍ OBCI OSLAVÍ 95 LET SVÉHO TRVÁNÍ.

Podle záznamů z kroniky hasičského sboru ve Břehách ve schůzi obecního výboru 9. září roku 1897 oznámil starosta pan Josef Michalec, že na základě výnosu veleslavného výboru království Českého ze dne 7. července 1897 číslo 37707, jehož opis byl slavným okresním výborem v Přelouči ze dne 18. srpna 1897 č. 577 zdejšímu obecnímu úřadu dodán, povolena obci zdejší ku zakoupení stříkačky podpora 160 zlatých s tou podmínkou, že se za příčinou zřízení sboru hasičského ve smyslu řádu policie v příčině ohně pro království České ze dne 25. května 1876 č. 45 vydaného, co nejdříve příslušné kroky zařídí a c. k. místodržitelství schválené strany předloží.

Stanovy byly zpracovány a zaslány ke schválení c. k. místodržitelství do Prahy

Ustavující schůze hasičského sboru ve Břehách se konala 31. října 1897. Hasičský sbor měl v té době 20 členů činných, 10 přispívajících, 2 členové byli zakládající.

Byl zvolen též výbor sboru: předseda - Josef Michalec
 velitel - Gerváz Kutina
 jednatel - Josef Tomášek
 8 členů výboru

ČINOVNÍCI OD ROKU 1897 DO SOUČASNÉ DOBY

PŘEDSEDOVÉ

Josef Michalec	1897 - 1904
František Vojtíšek	1904 - 1906
František Štěpánek	1906 - 1907
Josef Kočárník	1907 - 1910
František Šejvl	1910 - 1913
Josef Kočárník	1913 - 1919
Čeněk Matička	1919 - 1925
Jindřich Štěpánek	1925 - 1930
Josef Michalec	1930 - 1937
Josef Novotný	1937 - 1939
Václav Zitta	1939 - 1945
Josef Novotný	1945 - 1949
Josef Klemenec	1949 - 1952
Vincenc Ryba	1952
Josef Pek	1952 - 1970
Václav Šimek	1970 - 1972
Josef Pek	1972 - 1978
Bohumil Vendler	1978 - 1982
Josef Žák	1982 - dosud

VELITELÉ

Gerváz Kutina	1897 - 1905
Jan Horyna	1905 - 1907
František Vojtíšek	1907 - 1910
Josef Kočárník	1910 - 1913
František Melichárek	1913 - 1919
Václav Štěpánek	1919 - 1930
Josef Klemenec	1930 - 1945
Václav Štěpánek	1945 - 1952
Josef Pek	1952 - 1953
Václav Štěpánek	1953 - 1962
Jiří Drábek	1962 - 1965
Václav Šimek	1965 - 1970
Bohumil Vendler	1970 - 1978
Jan Tichý	1978 - 1980
Jarmil Hrobař	1980 - 1986
Eduard Ziegler	1986 - dosud

Úvaha nad československou státností

Letošní výročí založení ČSR vzpomínáme s vědomím, že tak činíme ve společném státě naposledy. Ohlédněme se tedy, co nám ta desetiletí, společně strávená, přinesla.

Před první světovou válkou se T.G. Masaryk klonil k názoru, že není třeba zápasit o rozbití habsburské monarchie, ale že požadavkem dne je prosazení její demokratizace a decentralizace. Válka však tento postup zvrátila a česká opozice spolu se slovenskou vytyčila program ustanovení československého státu, postaveného na základě čechoslovakismu - jediného národa rozděleného do dvou větví - české a slovenské. Zakladatelé se však dopustili osudového omylu. Zmátla je jazyková blízkost obou národů, dlouhodobá spolupráce českých a slovenských vzdělavců a potřeba postavit proti třímilionové německé menšině v silný národní celek. To vše však nemohlo popřít skutečnost zásadních rozdílů v mentalitě a v tradicích obou národů a vzájemných rozporů společenských skupin a politických proudů. Navíc hlavním centrem vlády se stala Praha, což ve Slovácích podněcovalo pocit druhořadosti. Svůj podíl na ochlazení vztahů velké části slovenské veřejnosti vůči nově vznikuvší republice měl i protikatolický boj, který se stal v Čechách symbolem pro první léta našeho státu charakteristickým a jenž se zásadně rozcházel s postojem slovenského věřícího lidu, převážně katolického. Opozice na Slovensku našla svůj směr v Hlinkově straně a prosazovala autonomní Slovensko.

Mnichovem nastalo zhroucení zahraničněpolitické koncepce Československa a znamenalo to i pád demokratického uspořádání vnitřního. Zaskočená česká veřejnost chápala jako úder do zad prosazení slovenských požadavků vedoucích k osamostatnění Slovenska. Ve válečném požáru se Slovensko postavilo po boku fašistické koalice a dokonce poslalo své vojáky na východní frontu. Pod dojmem porážek fašistické koalice, vzniklo na Slovensku protirežimní hnutí, které nakonec iniciovalo v roce 1944 vznik Slovenského národního povstání. Představitelé povstalců se sice přihlásili za ČSR, ale žádali též rozsáhlou autonomii pro Slovensko. Znovu přivtělením k ČSR se Slovensko zbavilo osudu poraženého státu. Tento fakt se bohužel na stránkách dnešního slovenského tisku nedozvíme.

V průběhu dalších let se umělé vzájemné pouto čechoslovakismu přetrhlo v roce 1968 vyhlášením federace. Slibovaná autonomie slovenského národa podle představ Slováků, nedokonalostí federálních zákonů, však nebyla naplněna. Na české straně nacionální cítění nevznikalo, zřejmě zde působilo vědomí, že hlavním městem Československa je česká Praha.

Po pádu totalitního režimu v r. 1989 vyvrcholilo slovenské národnostní úsilí vyhlášením svrchovanosti Slovenska a přijetím slovenské ústavy. Naprostou samozřejmostí by měly být adekvátní kroky na české straně. Celý proces vyvrcholí 1.1.1993 zánikem ČSFR a vznikem dvou samostatných suverenních států.

Starší generace našich občanů zažívá trpké chvíle. Celý život měli spjatý s Československem, pro něj trpěli a bojovali a výsledek jejich životních snah se jim zdá fiaskem. Na celou situaci je však potřeba dívat se s nadhledem, realismem a důvěrou v budoucnost naší mladé generace, nezatížené minulostí. Ona bude tvořit základ nového českého státu.

Kéž se naplní prosba "Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu, vláda věcí tvých se k Tobě zase navrátí, ó lide český".

Pavel Jirava

Smečka psů před místním úřadem, tomu odpovídající rámus, zmatek a rvačky mezi chlupáči. Na první pohled to vypadá na spontánní akci břežských psů, ale na pohled druhý je jasné, že se právě koná hromadné očkování psů proti vzteklině a že všichni ti pejskové, psíci a hafani byli někým ve většině případů přivlečeni, někteří pak dovezeni nebo přinešeni. Málokterý přicapkal poslušně a bez odporu. Přiznám se, že i já jsem měla s fenou, kterou jsem také vedla "na včeličku" jisté potíže. Občas jsem s ní taky musela škubnout nebo ji trochu popotáhnout. Na svou obranu však dodávám, že šlo o starého zhruba šedesátikilového drobečka, který není můj. Přesto jsme na očkování došly bez problémů, zvládly jsme obě, já i fena, čekání ve frontě zpestřené pokusy některých "dobráčků" vyvolat další rvačku a vlastní zákrok pak proběhl způsobem "jen si, pane doktore, poslužte a klidně mne dobněte, je mi to šuma fuk".

Ono čekání na injekci vzala fena klidně. Ne tak já. A bylo toho moc, co mi zvedlo krevní tlak až na samou hranici únosnosti. Spousta psů - rváčů jak se patří, ani jeden neměl na nose náhubek. Pokud se tam čirou náhodou nějaký pes s náhubkem objevil, měl čelisti sdrátované něčím, co vypadalo spíš jako mučící nástroj a co neumožňovalo psovi otevřít tlamu, ani pořádně dýchat. Spousta majitelů přivlekla své svěřence jen za obojek, na vodítko asi nemají. Někteří naopak výbavu svých psů rozšířili o pořádný klacek a svou vlastní neschopnost vychovat psa (o výcviku ani nemluvě) vyřešili tím, že psa prostě zmlátili. Na většině psů bylo vidět, že povinné očkování je jediná příležitost, jak se dostat ze řetězu od boudy. Nebýt této akce, zůstali by uvázaní celý život.

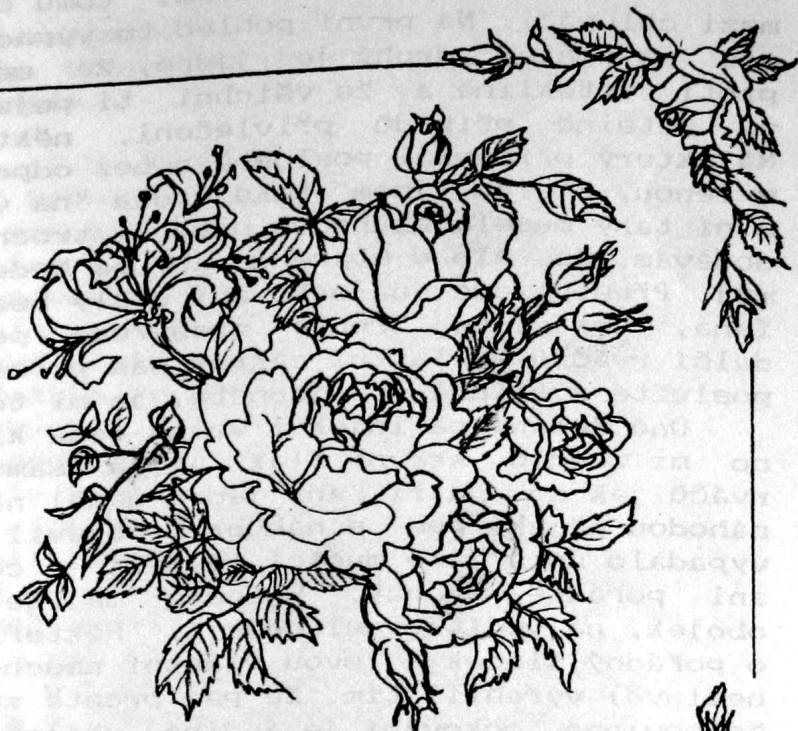
Móda se projevuje i ve psím světě. Před pár lety frčeli jezevčící, teď se to všude hemží kokršpaněly. Lépe řečeno tím, co by kokršpaněl mělo být. Hodně lidí se nechalo zlákat obrázkem milého psíka se smutnými očima, hedvábnou srstí a pružnou a štíhlou postavičkou. I zakoupili sobě štěňátko, to aby drželi krok s módou a se sousedy. Ejhle, za čas vyrostl ze štěněte tlustý, nevrlý a neovladatelný pes, který nemá s oním předešlým obrázkem nic společného. Kokrova srst potřebuje neustálou péči a úpravu, aby byla hedvábná, dlouhé uši se musí čistit. Kokr je pes lovecký a tomu by měl odpovídat jeho výcvik (do kterého se nechci plést myslivcům). Ovšem i kokr by měl mít základní vychování. Totéž platí o kníračích (tam mám naopak zkušeností přehršle) a hlavně o německých ovčácích. Toto nejsou psi k boudě. Jestliže je dostane do rukou někdo, kdo se nehodlá zabývat jejich výcvikem, znamená to neštěstí pro takového psa a spoustu problémů pro jeho majitele. Knírač, pudl, mnohá teriérská plemena, ti vypadají krásně právě jen v bezvadně upravené srsti. To si uvědomuje málokdo. Srst se do patřičného stříhu nevytváří sama od sebe.

Jako bych to slyšela ! COPAK MÁME ČAS SE PSEM NĚCO DĚLAT ? CHODIT S NÍM CVIČIT ? STŘÍHAT ? TRIMOVAT ? NENÍ ČAS, NEJSOU PROSTŘEDKY... PROČ SI TEDY TAKOVÍ LIDÉ POŘIZUJÍ PSA ? Jako společníka ? Kdepak ! Společník a kamarád se neuvazuje k boudě. Společník je člen rodiny, chodí se s ním na procházky a pravidelně k veterináři, dostává se mu náležité péče, i když je to třeba jen voříšek. A líbí-li se mi třeba pudl v tzv. lvím stříhu, nesmím být rozladěná z toho, že bez odborníkových nůžek nebude jako pudl vypadat.

Dobře si proto rozmyslete, jestli budete mít na to, abyste správnou péčí předešli malérům spojeným s neuváženou koupí psa.

Ilenka Vomlelová

**SPOLEČENSKÁ
KRONIKA**

BLAHOPŘEJEME

**HLEDAME
NOVÉHO REDAKTORA
OBČANSKÉHO ZPRAVODAJE**

DO ROKU 1993
MŮŽE OBČANSKÝ ZPRAVODAJ VYKROČIT S NOVÝM REDAKTOREM NEBO REDAKTORKOU.
PROSÍME ZÁJEMCE O VEDENÍ ZPRAVODAJE, ABY SE DO KONCE LISTOPADU
PŘIHLÁSILI NA OBEČNÍM ŘADĚ.

**REDAKTOR LENKA VOMLELOVÁ
JARMILA JIRAVOVÁ
VYDÁVÁ OBEČNÍ ÚŘAD VE BŘEHÁCH**